

MEMORANDUM

Van: Mr. J. W. Beyen

Aan: Secretaris-Generaal

c.c.: T
DGPZ
DGEN
DWS
DKPGesprek met Spaak en Bech op 10 Maart 1955 te Brussel

Het gesprek was nuttig, omdat het goed was weer eens contact te hebben, maar was overigens weinig belangrijk.

De heer Bech sprak over de verheffing van Luxemburgse Legaties tot Ambassades, waarvoor de aandrang begrijpelijkerwijs uit Washington kwam. Spaak wees hem erop, dat hij niet tot reciprociteit verplicht was, overigens hebben Spaak en ik ons ertoe bepaald onze wijze hooffden te schudden over de gang van zaken, die tot steeds meer Ambassades leidde, maar ons niet uitgelaten over een verheffing van onze Legaties tot Ambassades.

Overigens liet Bech sombere geluiden horen over de ontwikkeling in Duitsland. Hij had enige weken in Nauheim gekuurd en zeide, dat de verslechting van de Duitse houding - in de richting van een herlevend nationalisme - na de verwerping van de E.D.G. opvallend was.

Practisch het meest belangrijk was het gesprek over de opvolging van Jean Monnet. Spaak bevestigde, dat de Fransen er prijs op stelden, dat er niet over gepraat zou worden voor de afdoening van de Parijse protocollen in de Conseil de la République. Zijn gedachte was, dat de Ministers van Buitenlandse Zaken der K.S.G.-landen na die afdoening spoedig zouden moeten vergaderen, voornamelijk over die opvolging. Hij was van mening, dat het voor Monnet onmogelijk zou zijn op zijn ontslag terug te komen, tenzij er een merkbare wijziging in de houding van de Franse Regering zou zijn met betrekking tot het integratievraagstuk. Z.i. zou men daarom, na de aanneming van de Parijse protocollen in Frankrijk, aan de Franse regering moeten vragen wat nu hun standpunt was. Slechts indien dit standpunt positieve elementen zou inhouden - b.v. een bereidheid om het overleg over de Politieke Gemeenschap weer op te nemen, dan wel in beperkter zin een bereidheid om in het kader der K.S.G. de integratie op verwante gebieden uit te breiden - zou men aan Jean Monnet kunnen vragen zijn beslissing te herzien. Het gaat er dus niet om bepaalde voorwaarden van Monnet te aanvaarden met betrekking tot de verdere gang inzake de Europese integratie. Ik heb er nog uitdrukkelijk op gewezen, dat mijn ideeën daarover niet met die van Monnet samenvielen. Het is uitsluitend de bedoeling uit te vinden of het klimaat in Frankrijk zodanig veranderd is dat Monnet daarin aanleiding kan vinden op zijn ontslag-aanvraag terug te komen. Ik ben mij ervan bewust, dat dit niet zonder gevaar is. Er zal in de Ministersconferentie op moeten worden gelet, dat we niet toch in voorwaarden van Monnet verzeilen.

Mocht Monnet niet op zijn aanvraag terugkomen, dan stelt Spaak voor, dat we aan de Franse regering mededelen, dat we wel bereid zijn een Fransman als President te aanvaarden, maar alleen indien zij komen met iemand van de statuur van Schumann, René Mayer,

MEMORANDUM

Van: Mr. J. W. Beyen

Aan:

of Pléven. Ramadier is niet goed genoeg, en volgens Spaak begrijpt de tegenwoordige Franse Regering dat. Hij is acceptabel als lid maar niet als voorzitter van de Hoge Autoriteit. Kunnen ze zo iemand niet produceren, dan komt allereerst de Duitser in aanmerking, omdat Duitsland belangrijk is als producent van kolen en staal en in het kader der Westelijke Samenwerking nog niets heeft. Weigert de Duitser, dan moeten we verder zien. Ik kan me met deze gedachtengang wel verenigen.

Aan de verdere problemen - ratificatie in Duitsland en Parijs - hebben we slechts algemene beschouwingen gewijd.

Tenslotte heb ik nog, alleen met Spaak, over de quaestie van de opvolging van Graeffe gesproken. Het geval is nu blijkbaar overeenkomstig onze wensen geregeld.

15 Maart 1955